

Sygn. akt IV KK 463/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

Protokolant Klaudia Binienda

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego,
w sprawie **W. P. i G. P.**

uniewinnionych od zarzutu popełnienia przestępstw z art. 228 § 1 k.k i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 22 lipca 2021 r.,

kasacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 9 kwietnia 2019 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w D.

z dnia 27 czerwca 2018 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla wyrok w zaskarżonej części i w tym zakresie sprawę
przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w
K..**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w D. z dnia 27 czerwca 2018 r., sygn. II K (...), oskarżony W. P. został uznany winnym popełnienia szeregu przestępstw, zakwalifikowanych z art. 228 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przy czym:

- w odniesieniu do czynów opisanych w pkt. V, X i XII aktu oskarżenia przyjęto, że W. P. dopuścił się ich także w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na umożliwieniu kontynuacji jazdy samochodem marki BMW, pomimo braku posiadania przy sobie przez P. N. prawa jazdy, a nadto co do czynów opisanych w pkt. XVI i XVIII aktu oskarżenia przyjmując, że dopuścił się ich w ramach ciągu przestępstw, działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności; czym każdorazowo wyczerpał znamiona występków z art. 228 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 228 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu jedną karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz jedną karę grzywny w ilości 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł,

- w odniesieniu do czynów opisanych w pkt VI, VII, VIII aktu oskarżenia przyjęto, że W. P. popełniając je przyjął korzyść majątkową w nieustalonej kwocie, określonej w banknocie, a nadto w pkt IX, XIII, XIV, XV, XVII i XIX, przyjął, że W. P. dopuścił się ich w ramach ciągu przestępstw, działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, czym każdorazowo wyczerpał znamiona występków z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 228 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu jedną karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz jedną karę grzywny 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł.

Tym samym wyrokiem oskarżony G. P. został uznany winnym popełnienia 2 czynów z art. 228 § 1 k.k. przy przyjęciu, że czynów tych dopuścił się w ramach ciągu przestępstw, działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, czym każdorazowo wyczerpał znamiona występków z art. 228 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 228 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu jedną karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych

przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności sąd warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat (art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k.).

Ponadto sąd połączył wymierzone jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wobec oskarżonego W. P. i orzekł karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 250 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł (art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k.). Sąd na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. P. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku popełnienia przestępstw opisanych w pkt V, IX, X, XIV, XV, XVII i XVIII aktu oskarżenia łącznie w kwocie 1000 zł, a wobec G. P. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku popełnienia przestępstw opisanych w pkt LV, LVI aktu oskarżenia w kwocie 400 zł. Sąd rozstrzygnął ponadto o zaliczeniu na poczet wymierzonych kar okresów zatrzymania w sprawie (art. 63 § 1 k.k.) oraz o opłatach i wydatkach.

Po rozpoznaniu środków odwoławczych wniesionych m.in. przez prokuratora i obrońców oskarżonych W. P. i G. P. Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2019 r., sygn. VII Ka (...), zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji zmienił m.in. w ten sposób, że:

- uniewinnił oskarżonego W. P. od zarzutów z pkt. XIV, XV, XVI, XVII, XVIII aktu oskarżenia i w tej części na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa; uchylił rozstrzygnięcia z pkt 13, 14, 15 i 16 wyroku sądu pierwszej instancji, uznał oskarżonego W. P. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt V, X, XII aktu oskarżenia przy przyjęciu, że oskarżony czynu tego dopuścił się także w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na umożliwieniu kontynuacji jazdy samochodem marki BMW, pomimo braku posiadania przy sobie przez P. N. prawa jazdy, przyjmując, że oskarżony dopuścił się ich w ramach ciągu przestępstw, czym każdorazowo wyczerpał znamiona występków z art. 228 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § k.k. w brzmieniu obowiązującym na datę czynów i za to na mocy art. 228 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na datę czynów i wymierzył mu jedną karę roku pozbawienia

wolności oraz jedną karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł; uznał oskarżonego W. P. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt VI, VII, VIII aktu oskarżenia przy przyjęciu, że oskarżony popełniając ten czyn przyjął korzyść majątkową w nieustalonej kwocie określonej w banknocie, a nadto pkt IX, XI i XIII aktu oskarżenia przyjmując, że oskarżony dopuścił się ich w ramach ciągu przestępstw, czym każdorazowo wyczerpał znamiona występku z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na datę czynów i za to na mocy art. 228 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na datę czynów wymierzył mu jedną karę roku i 2 miesiące pozbawienia wolności oraz jedną karę grzywny 110 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł; na mocy art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na datę czynów połączył wymierzone wobec oskarżonego W. P. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i orzekł karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł; na mocy przepisów art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na datę czynów warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec W. P. kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 5 lat, nadto na mocy art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na datę czynów oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby; na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. P. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku popełnienia przestępstw opisanych w punktach V, IX, X i XII aktu oskarżenia łącznie w kwocie 950 zł;

- uniewinnił oskarżonego G. P. od zarzutu z punktu LV aktu oskarżenia i w tej części na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa; uchylił rozstrzygnięcia z punktów 37,38,39 wyroku sądu pierwszej instancji, uznał oskarżonego G. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LVI wyroku sądu pierwszej instancji, czym wyczerpał znamiona występkę z art. 228 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia czynu i za to na mocy art. 228 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia czynu wymierzył mu karę 11 miesięcy

pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł; na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia czynu wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego G. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat; na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego G. P. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku popełnienia przestępstwa z punktu LVI wyroku sądu pierwszej instancji w kwocie 400 zł; uchylił rozstrzygnięcia z punktu 43 lit. (g) oraz (h) wyroku sądu pierwszej instancji;

- a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł m.in. Zastępca Prokuratora Okręgowego w K.. Zaskarżając wyrok sądu odwoławczego w stosunku do skazanych W. P. i G. P. na ich niekorzyść, w zakresie uniewinnienia od czynów opisanych w pkt XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX i LV wyroku sądu pierwszej instancji zarzucił mu rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegające na uznaniu przez Sąd II instancji, rozpoznający apelacje obrońców oskarżonych G. P. i W. P. - adw. P. P. i adw. R. N., że zgromadzone w sprawie dowody nie wykazały sprawstwa G. P. i W. P., co do czynów opisanych w wyroku Sądu I instancji w punktach XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX i LV, a w sprawie wystąpiły nie dające się usunąć wątpliwości, co skutkowało ich uniewinnieniem, podczas gdy:

1. dokonane przez Sąd II instancji w tym zakresie ustalenia zostały poczynione w oderwaniu od istotnych fragmentów materiału dowodowego, w szczególności z pominięciem zapisów zawartych w opiniach fonoskopijnych, a nadto z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów, a dokonanie ich w sposób prawidłowy, to jest z zachowaniem zasady określonej w art. 7 k.p.k. i z uwzględnieniem treści art. 410 k.p.k. nie doprowadziłoby do zaktualizowania możliwości zastosowania w wyroku reguły określonej w art. 5 § 2 k.p.k.,

2. w sytuacji zajęcia odmiennego stanowiska niż Sąd I instancji, Sąd II instancji winien, w myśl art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k., nawet przy braku wniosku dowodowego stron w tym przedmiocie, bacząc by wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy, przeprowadzić uzupełniające postępowanie dowodowe poprzez:
  1. dopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii w celu ustalenia:
    - > czy wszystkie głosy osób przyjmujących korzyści majątkowe, bądź ich obietnice, wskazane w opiniach fonoskopijnych z dnia 12 września 2014 roku oraz 13 października 2014 roku, po ich identyfikatorach jako M2 należą do tej samej osoby,
    - > czy wszystkie głosy osób przyjmujących korzyści majątkowe, wskazane w opiniach fonoskopijnych z dnia 12 września 2014 roku oraz 13 października 2014 roku po ich identyfikatorach jako M6 należą do tej samej osoby,
    - > czy głosy oznaczone w opiniach fonoskopijnych z dnia 12 września 2014 roku oraz 13 października 2014 roku identyfikatorami M5 i M6 należą do dwóch różnych osób,
  2. dopuszczenie dowodu z informacji właściwego urzędu, bądź bazy danych, na okoliczność, czy W. P. w dniu 19 sierpnia 2012 roku był właścicielem pojazdu marki A. (...), zgodnie z informacją zawartą w treści notatki urzędowej z dnia 13 września 2013 roku, znajdującej się na karcie 411 akt sprawy oraz w celu weryfikacji treści zarejestrowanej rozmowy z K. H.

Konkludując oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 kwietnia 2019 roku sygn. VII Ka (...) w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K..

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońca skazanego W. P. - adw. R. N. wniósł o jej oddalenie — jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez prokuratora okazała się zasadna, co uzasadniało uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznawania w postępowaniu odwoławczym.

Rację ma autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia, że do wydania rozstrzygnięcia sądu *ad quem* w zakresie, w którym oskarżeni W. P. i G. P. zostali uniewinnieni od popełnienia czynów opisanych w punktach XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX i LV aktu oskarżenia doszło z naruszeniem przepisów prawa procesowego wskazanych w *petitum* kasacji, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

Uzasadniając uwzględnienie zarzutów podniesionych w apelacjach oskarżonych W. P. i G. P. w zakresie skazania przez Sąd Rejonowy w D. za czyny wskazane w pkt. XIV, XV, XVI, XVII, XVIII i XIX (oskarżony W. P.) i LV (oskarżony G. P.) aktu oskarżenia i uniewinniając oskarżonych od zarzutów popełnienia tych czynów, w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku sąd odwoławczy wskazał, że wydając takie rozstrzygnięcie kierował się tym, że „odnośnie powyższych zarzutów istniały wprawdzie nagrania, ale pozbawione były one obrazu i sprowadzały się one wyłącznie do zapisu dźwięku”, „opinia fonoskopijna sporządzona na okoliczność identyfikacji osób objętych nagraniami w/w zarzutów, zawierała wnioski o braku możliwości identyfikacji ze względu na brak odpowiedniego materiału porównawczego lub brak materiału dowodowego”, zaś „Sąd Rejonowy w D. porównał nagrania, ale w warstwie wizualnej, tj. tylko z wizerunkami oskarżonych (k. 66 uzasadnienia wyroku), zatem przy braku obrazu został pozbawiony możliwości porównania osób uwidoczniionych na nagraniach z wizerunkami oskarżonych”. W efekcie doszedł sąd *ad quem* do konkluzji, że „bez naruszenia reguły *in dubio pro reo* nie można było skazać danego oskarżonego tylko dlatego, że danego dnia pełnił służbę w danym patrolu” i uniewinnił oskarżonych W. P. i G. P. od zarzutów popełnienia czynów opisanych w pkt. XIV, XV, XVI, XVII, XVIII i XIX (oskarżony W. P.) i LV (oskarżony G. P.) aktu oskarżenia (s. 40-41 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w D.).

Do wydania tego rozstrzygnięcia doszło z naruszeniem reguły *in dubio pro reo* oraz przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., na co zasadnie wskazuje się w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wniesionym przez oskarżyciela publicznego. Rzecz w tym, że po regułę skodyfikowaną w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. wolno organowi procesowemu sięgnąć dopiero wówczas, gdy wyczerpane zostały wszelkie możliwości pozwalające na usunięcie ujawniających się w toku postępowania jurysdykcyjnego wątpliwości, a zatem wówczas, gdy — *primo* — zostały w sprawie przeprowadzone wszystkie dowody pozwalające na usunięcie ujawniających się wątpliwości oraz — *secundo* — dokonanie oceny zgromadzonych dowodów zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów prowadzi do wniosku, że przy ocenie zgromadzonych dowodów nie da się usunąć wyłaniających się na ich tle wątpliwości stosując zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Tymczasem na gruncie układu procesowego niniejszej sprawy zbyt pochopnie przyjęła instancja odwoławcza, że w sprawie zmaterializowały się wątpliwości nieusuwalne, nie pozwalające na ustalenie tożsamości policjantów Wydziału Ruchu Drogowego w Komendzie Miejskiej Policji w D. przyjmujących korzyści majątkowe (albo — w przypadku jednego z zarzutów — przyjęcia obietnicy takiej korzyści). Na gruncie już przeprowadzonych w sprawie dowodów nie zostały bowiem wyczerpane możliwości eliminacji wątpliwości, które powziął sąd odwoławczy co do sprawstwa oskarżonych w zakresie czynów opisanych w zarzutach sformułowanych w pkt. XIV, XV, XVI, XVII, XVIII i XIX (oskarżony W. P.) i LV (oskarżony G. P.) aktu oskarżenia. Nie negując tego, że biegły do spraw fonoskopii wyraził stanowisko, że brak jest możliwości identyfikacji głosów ze względu na brak odpowiedniego materiału porównawczego, to wskazać należy na to (co zasadnie wyeksponowano w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wniesionym przez oskarżyciela publicznego), że dokonanie oceny zgromadzonych już w sprawie dowodów we wzajemnej korelacji stwarza perspektywę doprowadzenia do usunięcia ujawnionych przez sąd odwoławczy wątpliwości.

Jeśli chodzi o oskarżonego G. P., to podkreślić trzeba, że teza o braku możliwości kategorycznej identyfikacji tego oskarżonego (na podstawie zarejestrowanych nagrań z kontroli prowadzonych przez funkcjonariuszy Wydziału

Ruchu Drogowego w Komendzie Miejskiej Policji w D. G. P. i S. C. stanowiących dowody w sprawie) w zakresie zarzutu z pkt. LV aktu oskarżenia jest przedwczesna w przyznaniu reguły rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść podsądnego. Otóż nie uwzględnia ona należycie implikacji płynących z wnikliwej oceny w s z y s t k i c h dowodów przeprowadzonych w sprawie. W szczególności zaś tego, że przedmiotowa kontrola drogowa (tj. dotycząca M. M. — zarzut LV aktu oskarżenia) realizowana była przez patrol Wydziału Ruchu Drogowego w Komendzie Miejskiej Policji w D. w składzie funkcjonariusze Policji G. P. i S. C.. O ile sam brak możliwości identyfikacji głosów (na który wskazuje biegły z zakresu fonoskopii) mógłby prowadzić do tezy o niemożności dokonania ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego G. P. tylko na podstawie tego twierdzenia biegłego, o tyle zaakceptowanie stanowiska, że w sprawie ujawniły się w tym zakresie niedające się usunąć wątpliwości nie jest możliwe wówczas, gdy uwzględni się szerszy kontekst dowodowy w którym należy osadzić czyn opisany w zarzucie LV aktu oskarżenia i dokona ustaleń faktycznych dotyczących tego czynu przy należyтым uwzględnieniu i ocenie innych dowodów, tj. właśnie przy uwzględnieniu wskazanego poniżej szerszego kontekstu dowodowego. Rzecz w tym, że niemalże bezpośrednio po przeprowadzeniu kontroli objętej zarzutem LV (która miała miejsce pomiędzy 17:11 a 17:16) ten sam patrol, tj. funkcjonariusze Policji G. P. i S. C., w tym samym miejscu przeprowadził kontrolę prędkości samochodu audi nr rej WI 1126P kierowanego przez Holenderkę — J. L. E. (zarzut LVI aktu oskarżenia) w czasie której to kontroli także doszło do przyjęcia korzyści majątkowej. Z treści drugiego nagrania wynika, że do przeprowadzenia kontroli przystąpił jeden z funkcjonariuszy Policji (przypomnieć należy, że do poszczególnych głosów pojawiających się na nagraniu przypisane są identyfikatory), jednak z uwagi na to, że zatrzymana Holenderka nie znała polskiego, a rozmawiający z nią (w pierwszej kolejności) funkcjonariusz — angielskiego, to ten ostatni poprosił drugiego z funkcjonariuszy wchodzących w skład patrolu o przeprowadzenie czynności kontroli drogowej, zwracając się do niego *per* „S.”. Następnie rozmowa z zatrzymaną do kontroli drogowej J. L.E. była prowadzona przez drugiego z członków patrolu po angielsku. A więc mimo tego, iż biegły uznał, że stwierdzenie tożsamości danego rozmówcy nie jest możliwe z powodu braku przeprowadzenia przezeń pełnego

badania głosu z użyciem materiału porównawczego (kontrola prowadzona przez oskarżonych G. P. i S. C. opisana w pkt. LV aktu oskarżenia), to jednak rozgraniczenie na identyfikatory pozwala — zdaniem biegłego — na ustalenie, że określone wypowiedzi pochodzą od jednej i tej samej osoby (do której został przypisany określony identyfikator, którym operują transkrypcje nagrań). Oznacza to, że brak katerycznej identyfikacji głosowej („przypisania” głosu do danej osoby, ustalenia tożsamości na podstawie badania głosu) w opinii biegłego wcale nie stoi na przeszkodzie dokonania ustaleń co do tego, który z funkcjonariuszy Policji występujących na nagraniu odnoszącym się do czynu opisanego w zarzucie LV aktu oskarżenia przyjął opisaną w tym zarzucie korzyść majątkową, jeżeli tylko dokona się szczegółowej analizy nagrań pod kątem tego, jakie kwestie są wypowiedzane przez poszczególne osoby zarejestrowane na nagraniu dotyczącym czynu z pkt. LVI aktu oskarżenia. Treść wypowiedzi padających w toku kontroli J. L. E. pozwala bowiem jednocześnie na ustalenie tego, do którego z funkcjonariuszy „należy” głos wypowiadający określone kwestie na nagraniu dotyczącym kontroli M. M. (te same identyfikatory głosowe połączone są z tą samą osobą). Tym samym nie zmaterializował się układ (zarzut LV aktu oskarżenia postawiony oskarżonemu G. P.), w którym istniejące wątpliwości można uznać za nieusuwalne w rozumieniu treści przepisu art. 5 § 2 k.p.k. i przy prawidłowym zastosowaniu przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Dopiero adekwatne uwzględnienie wskazanych powyżej okoliczności przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów pozwoliłoby sądowi odwoławczemu sięgnąć ewentualnie po regułę wyartykułowaną w art. 5 § 2 k.p.k. Byłoby to jednak możliwe jedynie wówczas, gdyby się miało okazać, że zdaniem Sądu Okręgowego w K. konfrontacja i analiza nagrań dotyczących kontroli kierowców M. M. i J. L. E. (oraz przypisanych do poszczególnych głosów „uczestniczących” w tych nagraniach identyfikatorów w świetle określonych treści wypowiedzi zarejestrowanych na nagraniach) nadal nie pozwala na określenie, że to właśnie G. P., funkcjonariusz Policji biorący udział w kontroli drogowej prowadzonej w D. w rejonie skrzyżowania drogi S-1 z ulicą K. w dniu 21 sierpnia 2012 r. w godzinach 17:11-17:16 przyjął od M. M. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 200 złotych w zamian za zachowanie polegające na odstąpieniu od ukarania go mandatem karnym i naliczania punktów karnych za

wykroczenie polegające na przekroczeniu dozwolonej prędkości podczas kierowania samochodem marki V. (...) nr rej. (...).

W sposób w zasadzie analogiczny przedstawia się sytuacja w zakresie zarzutów kasacyjnych dotyczących uniewinnienia oskarżonego W. P. (zarzuty z pkt. XIV, XV, XVI, XVII, XVIII i XIX aktu oskarżenia), tj. zasadnie wskazuje się w kasacji prokuratora na naruszenie przepisu art. 5 § 2 k.p.k. wskutek tego, że brak kategoriycznej identyfikacji określonych głosów przez biegłego z zakresu fonoskopii (tj. określenia tego, do kogo należą poszczególne zarejestrowane na nagraniach głosy w wyniku braku przeprowadzenia badania zarejestrowanych głosów z wykorzystaniem materiału porównawczego) wcale jeszcze nie oznacza, że doszło do zmaterializowania się niedających się usunąć wątpliwości w zakresie ewentualnego przypisania sprawstwa oskarżonemu W. P. co do wskazanych powyżej sześciu czynów. Nie sposób nie przyznać racji autorowi nadzwyczajnego środka zaskarżenia, że uniewinnienie oskarżonego W. P. od zarzutów popełnienia tych czynów nie harmonizuje — z jednej strony — z twierdzeniem biegłego, że określone głosy na nagraniach dotyczących czynów objętych zarzutami (oznaczone tymi samymi identyfikatorami) należą do t y c h s a m y c h osób, z drugiej zaś — z tym, że w przypadku kontroli drogowej P. P. w postępowaniu zostało ustalone (na podstawie rejestracji zarówno dźwięku, jak i obrazu), że głos oznaczony identyfikatorem M2 należy do oskarżonego W. P.. Skoro więc w przypadku czynu z udziałem P. P. głos oznaczony identyfikatorem M2 został k a t e g o r y c z n i e przypisany do oskarżonego W. P., to tym samym — wydając orzeczenie uniewinniające w oparciu o zasadę *in dubio pro reo* — sąd odwoławczy winien się ustosunkować do tego, dlaczego w jego opinii istnieje niedająca się usunąć wątpliwość co do tożsamości osoby, do której „należy” głos oznaczony jako M2 w przypadku czynów polegających na przyjęciu przez funkcjonariusza Policji obietnicy korzyści majątkowej od K. H. (zarzut z pkt. XVI aktu oskarżenia) oraz przyjęciu korzyści majątkowych od mężczyzny określonego imieniem P. (pkt XIV), M. F. (pkt XV), A. G. (pkt XVII), M. L. (pkt XVIII) i M. W. (pkt XIX).

Stwierdzono powyżej, że sytuacja oskarżonego W. P. w zakresie rozstrzygnięcia uniewinniającego wydanego przez sąd odwoławczy-Sąd Okręgowy

w K. przedstawia się, co do zasady, identycznie jak sytuacja oskarżonego G. P.. Chodzi o to, że uwzględnienie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego i jego ocena we wzajemnej korelacji (szczególnie z uwzględnieniem tego, że w przypadku określonych czynów w sposób kategoryczny można dokonać przypisania tożsamości funkcjonariusza Policji biorącego udział w służbie patrolowej do określonego „identyfikatora głosowego” bądź to na podstawie kontekstu rozmowy dotyczącej innego zdarzenia — tak jak w przypadku G. P. — bądź to na podstawie przypisania identyfikatora do określonego funkcjonariusza Policji w oparciu o ocenę nagrania audio-wideo — tak jak w przypadku W. P.) może doprowadzić do eliminacji wątpliwości co do sprawstwa oskarżonych G. P. i W. P.. Trafnie jednak wskazuje się w nadzwyczajnym środku zaskarżenia także na to, że w przypadku ostatniego ze wskazanych wyżej oskarżonych z jeszcze innego powodu nie da się przyjąć, że zostały wyczerpane wszystkie możliwości dowodowe umożliwiające rozwianie wątpliwości co tożsamości osoby, której głos został oznaczony transkrypcji nagrań jako *M2* (naruszenie przepisu art. 366 § 1 k.p.k.). Otóż w przypadku zdarzenia z udziałem K. H. funkcjonariusz Policji (głos oznaczony został jako *M2*) w toku rozmowy dotyczącej przyjęcia obietnicy korzyści majątkowej informuje K. H., że jest właścicielem samochodu marki A. (...) i to właśnie tego samochodu miałyby dotyczyć darmowa naprawa blacharska, której podjęcia zaoferował się K. H.. W kasacji wskazuje się na to, że w aktach sprawy zalega notatka urzędowa z dnia 14 września 2013 r. sporządzona przez funkcjonariusza M. B.. Wynika z niej, że taki właśnie samochód A. (...) w sierpniu 2012 r. posiadał oskarżony W. P.. Notatka ta nie została zawnioskowana jako dowód przez oskarżyciela publicznego (nie wnioskowano też o przeprowadzenie dalszych czynności dowodowych zmierzających do ustalenia, że w 2012 r. W. P. był właścicielem samochodu A. (...)), jednak jak wskazuje się w uzasadnieniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia, było to zbędne wobec ustalenia sprawstwa oskarżonego przez sąd pierwszej instancji w oparciu o inne dowody. Ma więc rację autor kasacji, że teza o istnieniu niedających się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego W. P. w zakresie czynów, co do których oskarżony ten został uniewinniony przez sąd *ad quem* była przedwczesna — również i z tego powodu, że rysują się inne jeszcze możliwości dowodowe pozwalające na

wyeliminowanie ewentualnych wątpliwości co do sprawstwa W. P., tj. możliwość przedsięwzięcia z urzędu przez Sąd Okręgowy w K. innych czynności dowodowych zmierzających do ustalenia, jakie samochody posiadał oskarżony W. P. w dniu 19 sierpnia 2012 r. i konfrontacji tych ustaleń z treścią czynności przeprowadzanej wobec kierowcy K. H..

Sumując: rozpoznając ponownie sprawę w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy w K. (w zakresie podmiotowym i przedmiotowym, w którym został uchylony zaskarżony kasacją wyrok z dnia 9 kwietnia 2019 r.), uwzględniając przedstawione powyżej zapatrywania będzie miał na uwadze konieczność uwzględnienia wszystkich relewantnych dowodów mogących przyczynić się do usunięcia stwierdzonych przez sąd wątpliwości co do sprawstwa oskarżonych, których dotyczyła kasacja, w tym potrzebę dokonania znacznie szerszej niż dotychczas oceny w s z y s t k i c h zgromadzonych już dowodów w ich wzajemnej korelacji, jak również wyczerpania rysujących się innych możliwości w zakresie dowodzenia (przeprowadzenie dodatkowych dowodów). Dopiero po przeprowadzeniu tych czynności będzie możliwe dokonanie oceny, czy w sprawie ujawniają się niedające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonych W. P. i G. P..

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.